

# סיפורו של בנימין קפוץ



המשך לעלילות הארנבון פטר

מאת ב. פוטר



**בוקר אחד ארנב קטן ישב בקצה  
השדה. הוא זקף את אוזניו  
והקשיב לטריט-טרוט, טריט-טרוט  
צעדיו של סוס-פוני. בדרך הופיעה  
כרכרה ובה ישב מר מקגרגור  
ולידו גברת מקגרגור בכובע החג.**



כאשר הם רק עברו, בנימין קפוץ  
הקטן ירד לדרך ובקפיצות זריזות  
עבר לקרוא לקרובים שלו, שחיו  
בחורשה, אחרי הגן של מר  
מקגרגור.



החורשה הייתה מלאה מאורות  
ארנבות ובמאורה היפה ביותר,  
חפורה בחול, גרה הדודה של  
בנימין ובני הדוד שלו פלופסי,  
מופסי, זנב הצמר ופטר.  
גברת ארנבת הייתה אלמנה. היא  
התפרנסה מסריגת כפפות  
וידוניות מצמר הארנבות (פעם  
קניתי אחת כזו ביריד). היא גם  
מכרה תבלינים, תה רוזמרין וטבק  
הארנבים, אותו אנו קוראים  
אזוביון.



**בנימין הקטן לא רצה במיוחד  
לפגוש את דודתו. הוא עבר  
מסביב לעץ אורן וכמעט ונפל על  
בן-דודו פטר.**



פטר ישב לבדו. הוא נראה מסכן  
מאוד והיה עטוף רק במטפחת  
אדומה.  
"פטר" לחש בנימין הקטן "איפה  
לבגדיך?"



**ופטר ענה: "הדחליל בגינה של  
מקגרגור" וסיפר איך רדפו אחריו  
בגן ואיך איבד את מעילו ואת  
נעליו.**

**בנימין הקטן התיישב ליד בן-דודו  
וסיפר לו שמקגרגור בדיוק עכשיו  
יצא בכרכרה, וכך גם הגברת  
מקגרגור, ובוודאי יעדרו כל היום  
כי הגברת חבשה את כובע החג  
שלה.**



**פטר אמר שהוא מקווה כי ירד  
גשם. באותו הרגע נשמע קולה  
של גברת ארנבת הזקנה מתוך  
המאורה, שקרא: "זנב הצמר, זנב  
הצמר, תביאי לי קצת בבונג."  
פטר אמר שירגיש טוב יותר אם  
יטייל קצת.**





הם הלכו יד ביד ועלו על הקיר  
שבקצה החורשה. משם יכלו  
לראות את הגן של מר מקגרגור.  
הם ראו בבירור את הדחליל  
הלבוש את במעילו ובנעליו של  
פטר, יחד עם הכובע הישן של  
מקגרגור.



**בנימין הקטן אמר "להידחף תחת  
הפשפש יקלקל את הבגדים שלנו.  
הדרך הנכונה להיכנס היא לטפס  
על עץ האפרסק."**

**הם טפסו ופטר נפל משם על  
הראש. אך לא קרה לו כלום כי  
האדמה הייתה מעובדת ורכה.**



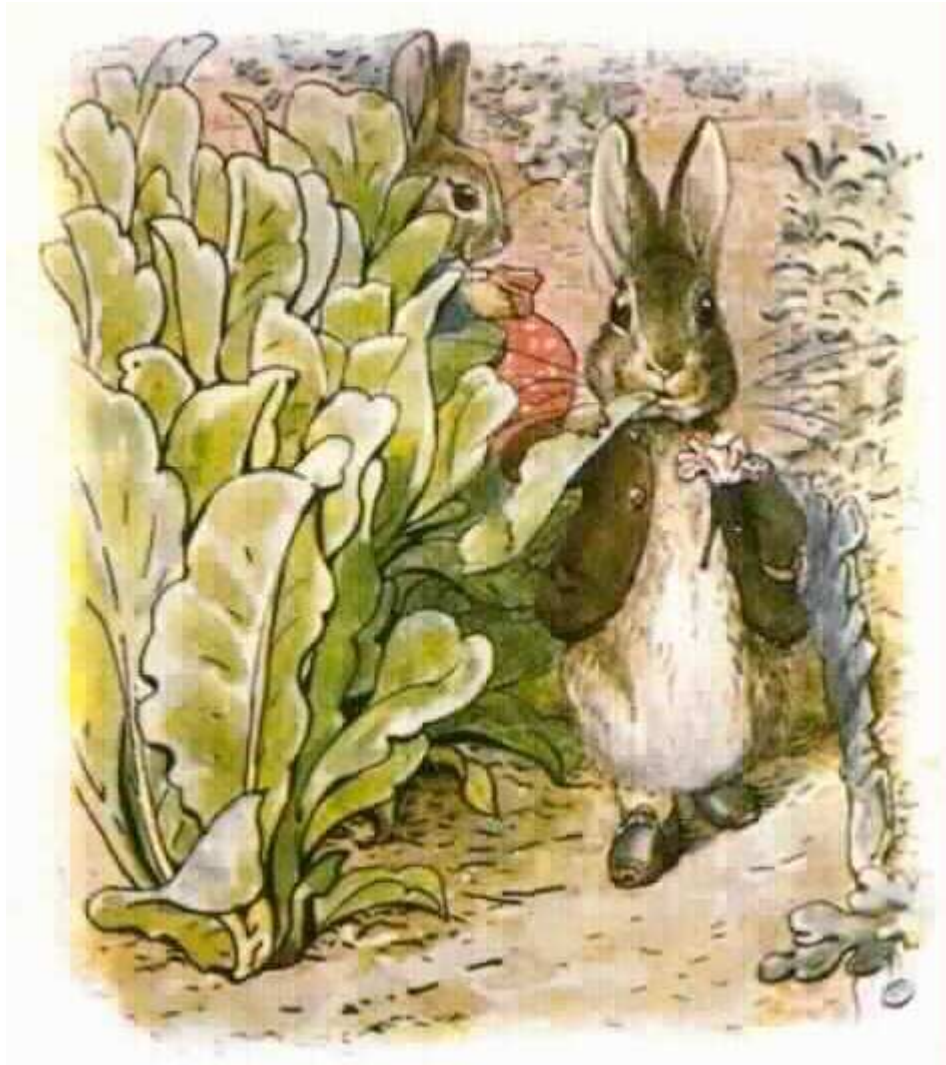
**הארץ הייתה מלאה עלי חסה. הם  
השאירו עקבות קטנים אחריהם,  
ובמיוחד פטר, שנעל קבקבי עץ.**



**בנימין הקטן החליט שהדבר הראשון הוא להשיג בחזרה את הבגדים של פטר. זאת כדי שיוכלו להשתמש שוב במטפחת. הם הורידו את הבגדים מהדחליל. בלילה ירד גשם והנעליים היו מלאי מים, והמעיל התכווץ קצת. בנימין ניסה לחבוש גם את הכובע של מקגרגור, אך זה היה גדול מדי בשבילו.**



אחר כך הוא הציע שימלאו את  
המטפחת בבצלים מתנה לדודה  
ארנבת.  
אבל פטר לא נהנה. נדמה לו כל  
הזמן שהוא שומע רעשים  
חשודים.



לעומתו בנימין הרגיש את עצמו  
לגמרי בבית. הוא אכל עלה חסה.  
הוא אמר שנהג תמיד לבוא לגן  
עם אבא שלו, לאסוף חסה  
לארוחת ערב של שבת.  
(בנימין היה בנו של מר בנימין  
קפוץ הזקן.)  
עלי חסה היו באמת טעימים  
מאוד.

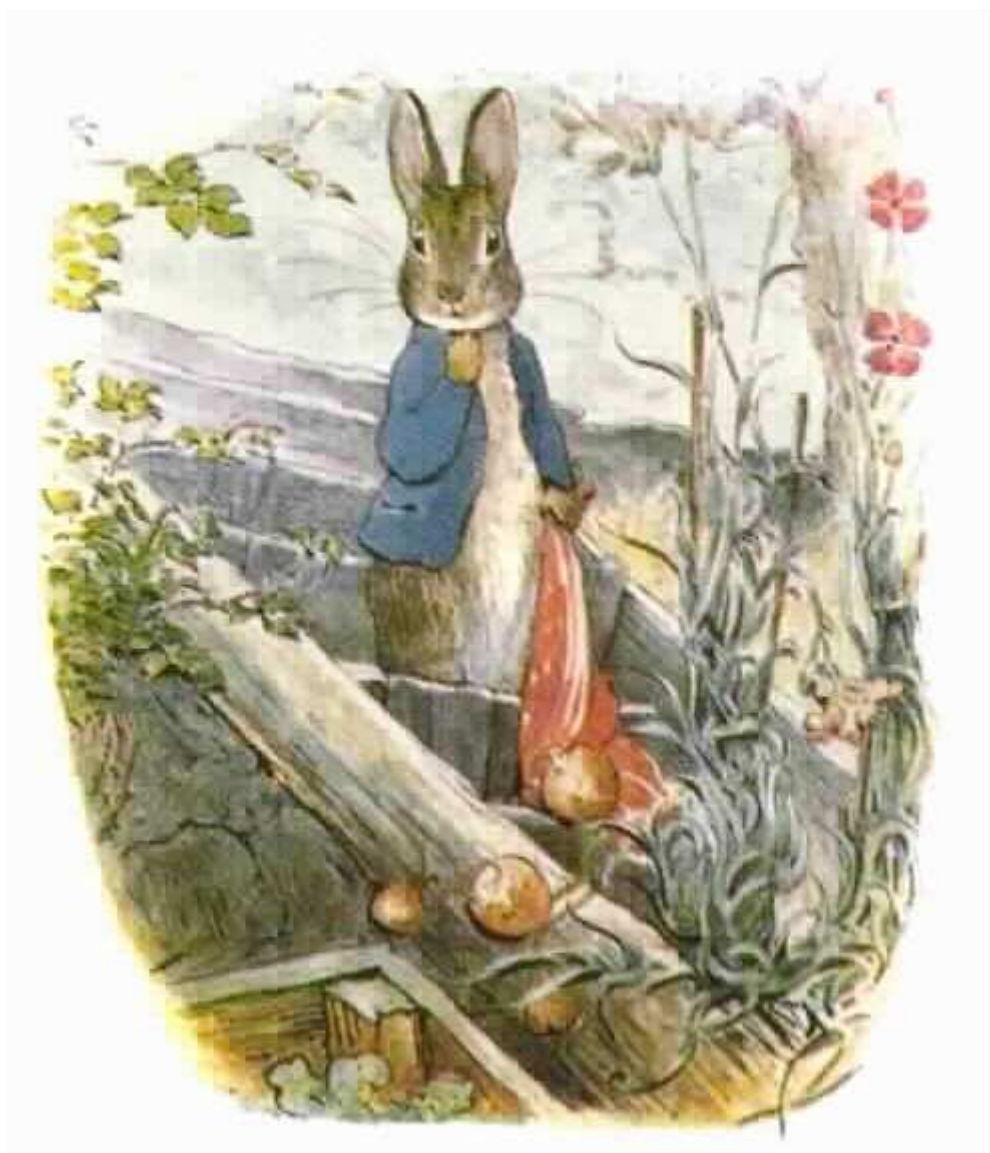


**אבל פטר לא אכל כלל. הוא אמר  
שעדיף לו לחזור הביתה. הוא  
אפילו הפיל ארצה חלק מהבצלים.**



**בנימין הקטן אמר עכשיו  
שאי-אפשר לחזור דרך עץ  
האפרסק. הוא הוביל את פטר  
לקצה אחר של הגן. הם עלו על  
מרצפות ליד קיר לבנים אדומות,  
מואר בשמש.  
על מפתן ביתם ישבו עכברים  
קטנים. הם פיצחו גרעיני  
דובדבנים וקרצו בעליזות כשראו  
את פטר ובנימין.**





**פטר שוב איבד את המטפחת.**



**הם עברו בין עציצים, אדניות  
וקערות. פטר שמע כל הזמן  
קולות ולטש את עיניו.  
הוא הלך צעד אחד לפני בנימין  
ופתאום נעצר.**



**זה מה שהם ראו מעבר לפינה!  
בנימין רק הציץ ומיד, בלי לאבד  
זמן, הסתתר יחד עם פטר  
והבצלים בתוך סל נצרים גדול..**



**החתול קם, התמתח, התקרב לסל  
והריח אותו.  
אולי ריח הבצלים מצא חן בעיניו!  
בכל אופן הוא עלה והתיישב על  
הסל.**



**הוא ישב כך חמש שעות.**

**\*\*\***

**אינני יכולה לצייר לכם את בנימין  
ואת פטר תחת לסל כי היה שם  
חושך מוחלט ונוסף לכך הבצלים  
הסריחו נורא. לפטר ולבנימין זלגו  
דמעות מעיניהם.  
השמש כמעט ושקעה, והחתול  
עדיין ישב על הסל.**



**פתאום נשמע קול של צעדים  
וחתיכות טיח נפלו מהקיר.  
החתול הביט למעלה וראה את  
מר בנימין קפוץ הזקן עובר על  
קיר המרפסת. הוא עישן מקטרת  
והחזיק מקל קטן בידו. הוא חיפש  
את בנו.**



**מר בנימין קפוץ לא אהב חתולים.  
הוא קפץ מהקיר ישר על גבו של  
החתול, זרק אותו מהסל, נתן לו  
בעיטה חזקה וגירש אותו לתוך  
מחסן הגן.  
הוא גם שרט לו את הגב כהוגן.  
החתול היה כל כך מופתע שלא  
ניסה להגיב כלל.**



**כשהחתול כבר נעלם במחסן מר  
בנימין קפוץ הזקן נעל את הדלת.  
אזי חזר אל הסל, הוציא את בנו  
בנימין באוזניו ונתן לא מנה  
בריאה במקל הקטן שלו.  
ואז הוציא גם את בן אחיו פטר.**





**אזי לקח את המטפחת עם בצלים  
ויצא מהגן.**



**כשמר מקגרגור חזר הביתה  
כעבור כחצי שעה, יכול היה  
לראות דברים מוזרים.  
היה נראה כי מישהו טייל בגן בזוג  
קבקבים, רק שהעקבות היו קטנים  
כדי להצחיק.  
הוא גם לא הבין כיצד החתול יכול  
היה לסגור את עצמו בתוך מחסן,  
כשסגר הדלת הוא בחוץ.**



**כשפטר חזר הביתה אמו סלחה לו, כי שמחה שהוא הצליח למצוא את מעילו ואת נעליו.  
זנב הצמר ופטר קיפלו את המטפחת וגברת ארנבת הזקנה השחילה את הבצלים על חוט ותלתה אותם מתקרת המטבח, יחד עם צרורות העשבים לתבלין ועם טבק הארנבות.**